

„DIT HAD IK VOOR GEEN GOUD WILLEN MISSEN”

5500 schaatsers trotseren kou voor Elfstegentocht

(Vervolg van voorpagina)

LEIDEN — Het ijs was bar slecht maar dat kon de deelnemers aan de Leidse Elfstegentocht weinig deren. 2800 schaatsers bonden gisteren de ijzers onder om de eerste georganiseerde schaatstocht over de Leidse grachten mee te mogen maken. Daarnaast reed naar schatting een zelfde aantal ijsliefhebbers de tocht zonder zich een geldig startbewijs te hebben aangeschaft. Alles bij elkaar was dit aantal voor de organisatoren ruim voldoende om uit de kosten te komen. En terwijl de laatste rijders nog op weg waren naar de finish, werd bij de start al een voorproefje op de winter van '86 genomen. Want dat deze in een onbewaakt ogenblik geboren schaatstocht — ijs en weder dienende — tot een jaarlijks evenement gaat uitgroeien, daar bestaat geen twijfel over.

Het idee voor de „Elfstegentocht” werd drie jaar geleden geboren tijdens een alcoholisch uitstapje van enkele heren op de schaats. „Een geintje eigenlijk”, dat desalniettemin enkele maanden later werd uitgeprobeerd toen de heren in een roeibootje stapten om de route te verken-

Op weg naar de Rembrandtbrug, de eerste brug in de route.

nen. „Het moet kunnen”, luidde hun oordeel waarmee het wachten was tot de vorst inviel. Gisteren was het zover. In de vroege uren togen leden van Scouting Leiden het ijs op om het parcours uit te zetten. Het ijs was weliswaar van een treurige kwaliteit, maar het was in ieder geval dik genoeg. Om het nog enigszins begaanbaar te maken werd een sneeuwschuiver ingezet die het echter na zijn eerste baantje al voor gezien hield.

Stroef

Het mocht de pret niet drukken, de eerste Elfstegentocht moest en zou doorgaan. Tegen de klok van elf meldden zich de eerste liefhebbers bij de start aan het Galgewater om voor enkele gulden een stempelkaart te verwerven. 34 bruggen moesten genomen worden, 33 konden via het ijs gepasseerd worden alleen onder de Kraaiërbrug bleek het ijs onbetrouwbaar. Met maten was voor de schaatsers een pad gebaad. De eerste afvallers meldten zich na enkele tientallen meters klauwen weer bij de start. „Kan ik mijn geld terugkrijgen, een leuk idee maar dit ijs is

werkelijk te stroef voor mijn oude benen”. Een uurtje later was het werkelijk druk bij het Galgewater. Van heinde en ver was men gekomen om de schaatstocht mee te maken en vooral de jeugd kwam in grote getale opdraven. Zelfs verschenen er enkele complete voetbalelftallen aan de start. Het slechte ijs bleek voor de meesten geen enkel beletsel te zijn. „Ach meneer, wat interesseert mij dat ijs nou, ik zou deze tocht voor geen goud willen missen”. Krabbelend ging men van start en krabbelend zou men bij de finish aankomen. Wie al enige schaatstechniek in huis had, kon dat op de bevroren Leidse grachten gevoelig achterwege laten. Een enkeling voor wie het ijs te zwaar bleek, stapte in zijn auto om zo de vijf controleposten te passeren. Ook voor hem lag bij de finish een oorkonde klaar hoewel de man vermoedelijk weinig lol aan zijn uitstapje beleefd zal hebben.

Erwtensoep

Met name op de singel bleek het ijs nauwelijks begaanbaar. Op verschillende plaatsen werden de schaatsers geholpen door een particulier

aangeveegd baantje, op andere plaatsen moesten de deelnemers zich klauwend zien te redden. De late schaatsers hadden het wat makkelijker, omdat hun baantje door hun voorgangers al was uitgezet. Voor hen bleken echter scheuren nauwelijks zichtbaar door het weggeschaafde ijs. De controleposten konden het werk nauwelijks aan. Tijdens de drukke uren stond men in rijen van vaak tientallen meters lang op het fel begeerde stempel te weachten.

De mensen van het Rode Kruis, die bij elke post aanwezig waren, hadden een rustig dagje. Eén gebroken pols, twee gebroken benen en wat schaaftwonden vielen hen te beurt. Dat rustige dagje konden de uitbaters van de drie café langs de route waarin een controlepost was ingericht, wel vergeten. De mokken warme chocolademelk en bekertjes erwtensoep gingen als zoete broodjes over de bar. Temeer daar door de bewoners langs de schaatsroute weinig adequaat op het evenement werd gereageerd. Slechts op een enkele plaats wist een inventieve Leidenaar zijn netto inkomen enigszins op te voeren door

met een warme hap langs het ijs te gaan staan.

Tot ver na sluitingstijd (half vier) meldden zich bij de start fanatieke schaatsers, die de tocht alsnog wilden rijden. Velen konden echter niet meer officieel van start want de door de kou aangetaste controleposten waren reeds naar huis gestuurd. Voor sommigen was dat geen beletsel, zij volgden de pijlen en volbrachten de tocht op hun eigen houtje. Voor de drie toevallig in Leiden verblijvende Engelsen die zich in de schemering aan het Galgewater meldden, was dat niet meer weggelegd. Hun teurstelling werd enigszins verholpen toen zij zonder een meter te hebben geschaast toch een oorkonde mee naar Engeland bleken mee te mogen nemen.

De heren organisatoren — verenigd in de commissie Leiden Promotion — zaten toen al over hun agenda's gebogen om een afspraak te maken om het draaiboek voor een volgende keer op te gaan maken. Want dat een tweede uitvoering van deze Elfstegentocht, geen twintig jaar op zich zal laten wachten, lijkt geen twijfel.